

Arrest

**nr. 86 067 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 7 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat Kathleen DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft op 7 oktober 2010 een beslissing genomen tot onontvankelijkheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Dit is de bestreden beslissing.

“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 911s, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Constante rechtspraak van de RVV verplicht de administratie om over te gaan tot een beslissing rekening houdende met alle relevante elementen waarover zij op dat ogenblik beschikt in dat opzicht dient er opgemerkt te worden dat wij vaststellen dat de asielprocedure van betrokkene thans is afgelopen, waardoor hij zich niet meer kan beroepen op een documentaire vrijstelling, zoals voorzien bij artikel 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Bovendien stelt de RVV in zijn arrest nr. 26.814 d.d. 30.04.2010 het volgende: “het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren”. Derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.

De door meneer Khan voorgelegde stukken met name het ‘Pakistan Rangers’ document en het UNMIK document kunnen door onze diensten niet aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument daar deze attesten niet werden afgeleverd door de officiële autoriteiten van het land van herkomst bevoegd voor de afgifte, van identiteitsbewijzen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de art. 9bis Vreemdelingswet. Doordat verwerende partij ten onrechte meent dat verzoeker zich niet kan beroepen op de vrijstelling van overlegging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel dan wel een kopie van de nationale identiteitskaart en derhalve meent dat de aanvraag ex. art. 9bis onontvankelijk zou zijn. Terwijl de ontvankelijkheid dient beoordeeld te worden op het ogenblik dat de aanvraag wordt ingediend. Verzoeker verwijst in die zin naar volgende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij voornoemde argumentatie eveneens weerhouden werd:

- RVV 28 april 2009, nr. 26.554

- RVV nr. 22.326

Het verzoek ex art. 9bis Vreemdelingenwet werd ingediend op datum van 25.11.2009. Verzoeker was op dat ogenblik in de asielprocedure nog steeds betrokken;”

2.1.2. Op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen op 7 oktober 2010 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid vastgesteld dat de asielprocedure van verzoeker is beëindigd op 15 december 2009 met het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat verzoeker zich niet meer kan beroepen op de documentaire vrijstelling, zoals voorzien in artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Het komt in de eerste plaats aan de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld en indien nodig deze procedures te vervolledigen en te actualiseren.

Verzoeker heeft nagelaten, na het afsluiten van zijn asielaanvraag op 15 december 2009, een identiteitsdocument voor te leggen, dan wel een motivering te geven die hem kan vrijstellen van deze vereiste.

Gezien de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het beoordelen van de aanvraag rekening moet houden met alle elementen waarover hij op dat ogenblik beschikt, is het niet kennelijk onredelijk te beslissen dat verzoekers aanvraag niet ontvankelijk is.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van het vertrouwensbeginsel. Doordat verwerende partij heeft nagelaten na beëindiging van de asielprocedure verzoeker te wijzen op het gegeven dat zij het nodig acht voor het eerder ingediende regularisatieverzoek een identiteitsdocument alsnog over te leggen; Terwijl het cf. het fair play beginsel de overheid minstens dergelijke verplichting dient op zich te nemen te meer dat diverse rechtspraak zoals hiervoren geciteerd een asielzoeker die een beroep doet op art. 9bis Vreemdelingenwet vrij stelt van de verplichting een identiteitsdocument over te leggen zelfs indien nadien de asiel wordt verworpen; In het kader van de fair play komt het verwerende partij toe verzoeker dienaangaande te verwittigen en minstens een regularisatietermijn toe te kennen, hetwelk ik casu verzoeker niet gegund werd en waardoor verzoeker gelet op de tijdelijke ‘bijzondere’ maatregelen tot regularisatie ingevolge de instructie van de Minister anno 2009 belemmert is thans opnieuw een aanspraak hierop te kunnen maken. De termijn voor indiening is immers verstreken.”

2.2.2. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij hem, na het afsluiten van zijn asielprocedure, had moeten verwittigen dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis diende aan te vullen met een identiteitsdocument.

Zoals reeds opgemerkt in de bestreden beslissing en in de bespreking van het eerste middel, dient verzoeker zelfde door hem ingestelde procedures op te volgen en deze desgevallend te vervolledigen en te actualiseren.

Verzoeker maakt geen schending van het vertrouwensbeginsel aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel; Doordat verwerende partij in haar bestreden beslissing het verzoek als niet ontvankelijk beschouwd en de door verzoeker aangehaalde feiten dewelke bewijzen dat een terugleiding naar haar land van herkomst en reëel gevaar vormt om slachtoffer te worden van een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM simpelweg naast zich neerlegt zonder enige motivering; verwerende partij geen enkele argumentatie formuleerde m.b.t. tot de door verzoeker aangehaalde regel van voorzichtig bestuur dewelke geschonden wordt indien verwacht wordt van verzoeker dat zij na enige rijd in België verbleven te hebben, dient terug te keren naar Pakistan teneinde aldaar een verzoek tot regularisatie in te dienen; Terwijl: Er minstens een motivering dient aanwezig te zijn en deze bovendien afdoende en pertinent dient te zijn. Art. 62 Vreemdelingenwet en de Wet van 29 juli 1991 leggen verwerende partij een uitdrukkelijke motiveringsplicht op. Een loutere stijlformule zoals in casu door verwerende partij wordt gesteld in de bestreden beslissing volstaat niet. De motiveringsplicht in hoofde van verwerende partij is des te strikter gezien verzoeker in zijn verzoek tot regularisatie reeds een aantal pertinente opmerkingen maakte over de buitengewone omstandigheden dewelke zich in zijn hoofde voordoen, en met deze elementen door verwerende partij in de bestreden beslissing zonder enige motivering geen rekening werd gehouden: De motivering is dan ook geenszins afdoende; Er is geen enkel onderzoek geweest naar de elementen dewelke verzoeker heeft aangedragen om vrijgesteld te zijn van overlegging van een identiteitskaart. Verzoeker had nochtans de buitengewone omstandigheden in het verzoekschrift ex. art. 9bis Vreemdelingenwet dd. 25.11.2009 uitvoerig geargumenteed als volgt: (...). Uit niets kan worden afgeleid dat de aanvraag individueel is beoordeeld; Dat verzoeker dan ook terecht de mening is toegedaan dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en derhalve de motiveringsverplichting geschonden is;”

2.3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel

bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De Raad merkt op dat het aan verzoeker toekomt aan te tonen dat zijn aanvraag ontvankelijk is. *In casu* heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid niet op kennelijk onredelijke wijze vastgesteld dat verzoekers aanvraag niet ontvankelijk is. De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en die verzoeker tijdig had voorgelegd, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. De verwerende partij diende niet over te gaan op een onderzoek ten gronde.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003). De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

“Schending art. 10 en 11 van de grondwet. Doordat verwerende partij van verzoeker eist dat een identiteitsdocument wordt overgelegd bij de aanvraag tot regularisatie overeenkomstig art. 9bis Vreemdelingenwet. Terwijl in het kader van een asielaanvraag/subsidiaire bescherming dergelijke verplichting niet wordt opgelegd. In een asielprocedure hebben asielzoekers de mogelijkheid om hun identiteit te bewijzen op een ander wijze dan overlegging van een identiteitskaart; Dat in de asielprocedure van verzoeker zijn Pakistaanse afkomst niet ter discussie heeft gestaan, doch blijkbaar in het kader van het verzoek ex. art. 9bis Vreemdelingenwet van verzoeker wordt verlangd een identiteitskaart over te leggen; Dit is onredelijk om van verzoeker te eisen. Verzoeker dient in staat te zijn de identiteit op een ander wijze te kunnen bewijzen; Om de identiteit en nationaliteit vast te stellen zal elk document volstaan waarvan de waarachtigheid vaststaat (zie ook GwH 26 november 2009, 2009/193, T Vreemd 2010, afl.1). Dat verzoeker dan ook de Raad verzoekt, voor zover de andere opgeworpen middelen per impossibile niet zouden weerhouden worden, alvorens uitspraak te doen over het vierde middel, volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof: (...).”

2.4.2. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Dezelfde regels verzetten er zich overigens tegen dat categorieën van personen, die zich ten aanzien van de aangevochten maatregel in wezenlijk verschillende situaties bevinden, op identieke wijze worden behandeld, zonder dat daarvoor een redelijke verantwoording bestaat. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

Een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van het gelijkheidsbeginsel kan slechts aanvaard worden indien met feitelijke en concrete gegevens aangetoond wordt dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128.878). Verzoeker laat evenwel na dit te doen.

De Raad merkt op dat de categorieën van vreemdelingen die door verzoeker worden vergeleken, met name vreemdelingen die een asielaanvraag indienen of subsidiaire bescherming aanvragen en vreemdelingen die een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van indienen, wezenlijk verschillende categorieën van vreemdelingen betreffen.

Het arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009 van het Grondwettelijk Hof behandelt de problematiek van een aanvraag 9ter van de vreemdelingenwet en niet van een aanvraag 9bis van de vreemdelingenwet.

In voornoemd arrest wordt overwogen: *“Gelet op die doelstellingen (zijnde: het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielpprocedure) volstaat als bewijs van de identiteit van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld.”*

In de bestreden beslissing wordt overwogen: *“De door meneer Khan voorgelegde stukken met name het ‘Pakistan Rangers’ document en het UNMIK document kunnen door onze diensten niet aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument daar deze attesten niet werden afgeleverd door de officiële autoriteiten van het land van herkomst bevoegd voor de afgifte, van identiteitsbewijzen”.*

Uit dit motief kan worden afgeleid dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof aangaande het bewijs van de identiteit.

Er is geen reden om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

Verzoeker vraagt een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof. De Raad verwijst naar artikel 26 van de Bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 januari 1989. Daarin wordt gesteld dat een rechtscollège niet gehouden is om de prejudiciële vraag te stellen, wanneer de te vellen beslissing nog vatbaar is voor, al naar gelang het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in Cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, wanneer de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de grondwet bedoeld in §1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollège meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen. Het door deze Raad gevelde arrest is nog vatbaar voor een cassatieberoep bij de Raad van State.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC